

шитѣ мисли, чувства и постѣпки сѣ криви, а се радва, когато мислитѣ, чувствата и постѣпките ни сѣ възвишени, благородни. Богъ не се радва на праведния, но се радва, когато види най-малката добра постѣпка на грѣшния. Той веднага изважда теверчето си и записва времето, деня, часа, когато грѣшникътъ е направилъ едно малко добро. И за тази малка радостъ, която грѣшникътъ е причинилъ на Бога, единъ день Той ще му даде нѣкакво велико благо. Какво по-приятно за насъ отъ това, да причинимъ поне една малка радостъ на Господа? Ние сме дошли на земята, именно, за това, да причинимъ поне най-малката радостъ на Господа. Това трѣбва да бжде нашиятъ идеалъ! Сега всички хора искатъ да бждатъ щастливи, и могатъ да бждатъ щастливи. Но какъ? Ако не можемъ съ най-малката своя мисль, или съ най-малкото свое чувство, или съ най-малката си постѣпка да причинимъ радостъ на Онзи, Който всичко ни е далъ, ние не можемъ да имаме основа, върху която да съградимъ своето щастие. Следователно, хората губятъ щастие-то си по единствената причина, че основата, върху която е съградено то, не е солидна. А всѣко нѣщо въ свѣта, което не е поставено на солидна основа, въ края на краищата, се разрушава. Значи, щастие-то на човѣка зависи отъ стремежа му да причини поне най-малката радостъ на Господа.

Казвате: Богъ е съвършенъ, Той не се нуждае отъ насъ, ние да Му причиняваме радости. — Вие не разбирате, какво нѣщо е съвършенството. Представете си, че нѣколко души напишатъ на дѣската буквата Л. Единъ ще напише голѣма буква Л, другъ ще напише малка буква л, трети ще напише сжщата буква, но разширена, четвърти ще я напише стѣснена и т. н. Както и да напишете тази буква, тя е все буквата Л, но съ известно различие